

Жалба, подадена на 21 ноември 2007 г. от Cain Cellars, Inc. срещу решението на Първоинстанционния съд (първи състав), постановено на 12 септември 2007 г. по дело T-304/05, Cain Cellars, Inc./Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни)

(Дело C-508/07 P)

(2008/C 22/57)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Cain Cellars, Inc. (представител: адв. J. Albrecht)

Друга страна в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни)

Искания

- Да се отмени оспорваното решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело T-304/05,
- да се установи, че основанието за отказ в член 7, параграф 1, буква б) РМО не противоречи на регистрацията на заявената марка,
- да се разпорежи на СХВП да заплати разноските по производството пред апелативния състав на СХВП, пред Първоинстанционния съд и по производството по обжалване.

Правни основания и основни доводи

Обобщение на правните основания, изтъкнати от жалбоподателя в производството по обжалване на решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 12 септември 2007 г. по дело T-304/05

Първо правно основание

Нарушение на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 40/94:

Жалбоподателят твърди, че при разглеждането на фактите от значение за преценката на отличителния характер на заявената марка, изобразяваща петогълник, Първоинстанционният съд не е взел предвид съществени фактически обстоятелства и съответните правни положения и принципи, като е преценил марката на жалбоподателя, изобразяваща петогълник, на изцяло теоретична и абстрактна основа и е пренебрегнал общите, базирани на фактите основания за преценка на въпроса за отличителния характер на изображението на петогълник и по-специално неговата уникалност („uniqueness“) в съответния за случая сектор на виното. Първоинстанционният съд бил класифицирал знака като проста „геометрична форма“, като по абстрактен начин и а priori бил заключил за липса на какъвто и да е отличителен характер на тази категория прости знаци.

Второ правно основание

Нарушение на член 67, параграф 3 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд:

- а Според член 67, параграф 3 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд Първоинстанционният съд взема предвид само онези документи и доказателства, с които адвокатите и представителите на страните са могли да се запознаят и по които са имали възможност да изразят своите становища. Съгласно точка 34 в обжалваното решение са били взети предвид документи, които за първи път са били изпратени от СХВП заедно с отговора ѝ на жалбата и по които жалбоподателят не е имал възможност да изрази становище (писмената фаза на производството е приключила след представяне на отговора). Така решението се основавало на недопустими доказателствени средства. Невъзможността за жалбоподателя да изрази становището си представлявала нарушение на принципа на състезателното начало.
- б) Накрая жалбоподателят твърди, че представените в хода на устната фаза на производството с оглед доказване на отличителния характер на заявената марка изображения на стоки, за което представяне СХВП изразила съгласие и които били особено важни за доказване на отличителния характер на заявената марка, не били споменати в обжалваното решение и не били взети предвид в заключенията на Първоинстанционния съд относно отличителния характер. Това също представлявало нарушение на принципа на състезателното начало.

Иск, предявен на 21 ноември 2007 г. — Комисия на Европейските общности/Кралство Белгия

(Дело C-510/07)

(2008/C 22/58)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: G. Rozet и B. Schima)

Ответник: Кралство Белгия

Искания на ищеца

- Да се установи, че като не е приела всички закони, подзаконови и административни разпоредби, необходими за да поддържа по всяко време в рамките на Общността минималните запаси от петролни продукти за втората категория петролни продукти, изброени в член 2, Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по член 1, параграф 1 от Директива 68/414/ЕИО на Съвета от 20 декември 1968 година относно налагането на задължение на държавите-членки на ЕИО да поддържат минимални запаси от суров нефт и/или нефтопродукти (*),
- да се осъди Кралство Белгия да заплати съдебните разноски.